

Ailesini kurtarmaya çalışan ve bir yıldız dönüşen
köpeğin içinizi ısıtacak hikâyesi...

Ben Cosmo

Carlisle Sorrosiak

1

Bu yıl bir kaplumbağayım. Kaplumbağa olmak istemiyorum.

“Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış,” dedi Max kafasını kaldırarak. Güzel yüzünü endişe kaplamıştı. “Sence şapka çok mu sıkı oldu?”

Verandadaydık ve Max’in geçen hafta oyup içindekileri çıkardığı tuhaf görünüşlü bal kabağı bize gülümsüyordu. *Hayır, Cosmo, hayır,* dese de içinden çıkardığı çekirdekleri yemiştim. İlgi çekici ve taze kokan şeyler karşısında kendime engel olmakta zorlanıyorum. Max’in babası (ona baba diye sesleniyoruz) sırtımdaki kaplumbağa kostümünü düzeltti. “Yoo, gayet iyi. Onu sevdi! Şu haline baksana!”

Dilimin dışarıya sarkmamasını dilediğim anlardan biriydi. Bu sıklıkla dilediğim bir şeydir çünkü dilim dışarı

sarkmasa insanların anladığı dilde, kaplumbağaların karşıdan karşıya geçmeyi bile beceremeyen zavallı yaratıklar olduğunu söyledim. Oysa ben tasmam takılı olmadığında kendi başıma birçok kez karşıdan karşı geçtim. Bu kostüm gerçekten utanç verici.

Ne yapacağımı bilemeden yavaşça yuvarlanıp sırtüstü yatarak bacaklarımı havaya kaldırdım. Sırtımdan aşağı doğru ilerleyen bir ağrı hissettim. Eskisi kadar genç değilim artık. Yine de Max'in bu küçük hareketimle ne demek istediğini anlayacağımı umuyordum.

“Baba, ben onun bu kostümden hoşlandığımı pek sanmıyorum.”

Evet, Max! Evet!

Babam çenesindeki tüylere dokunarak bana döndü. “Peki, tamam, şapka yok ama kaplumbağanın kabuğunu giymek zorundasın.”

Bu şekilde küçük de olsa bir zafer kazanmış oldum.

O sırada Emmaline koşarak verandaya geldi. Enerji doluydu. Yüzü ışıltı ışıltı. “*Cosmooooo.*” Küçük elleriyle kulaklarımı okşadı. Sonra neden bir kaplumbağaya dönüştüğümü hatırladım. Kaplumbağayı Emmaline seçmişti ve bu onu mutlu etmişti. Görevlerimden birinin onu mutlu etmek olduğunu uzun zaman önce kabul etmiştim.

Max, Emmaline'in elini tuttu ve sanki dans ediyorlarmış gibi onu kendi etrafında döndürdü. Bunu yapın-

ca Emmaline'in üzerindeki mor renkli süper kahraman pelerini de fırl fırl döndü. Geçen hafta bu kostümü dikerken anneme yardım etmişim. Ayaklarının dibinden ayrılmadan kumaşın başında beklemişim ve o da diktiği kostümü arada bir havaya kaldırıp bana "Sence nasıl oldu, Cosmo?" diye sormuştu.

Harika, demiştim gözlerimle. Harika oldu.

"Annemi beklememiz gerekmiyor mu?" diye sordu Max. Koyu renkli bir kıyafet giymişti. Gömleğinde yamalar vardı. İnek ya da zürafa kılığına girdiğini düşünsem de ikisini de ona yakıştıramadım çünkü zürafalar son derece aptal yaratıklardır. Oysa Max çok ama çok zeki. Üç dil biliyor, maket roketler yapabiliyor ve dilini kıvrıp ona dört yapraklı yonca şeklini verebiliyor. Fındık ezmesi kavanozunun kapağını bile açabiliyor. Bir zürafayı da *böyle bir şeyi* yaparken görmek isterdim.

"Annen gecikti. Bütün güzel şekerleri kaçırmak istemiyorum," diye cevap verdi babam.

"Ben sadece—" dedi Max ama babam sözünü kesti.

"Hazır mısın, Freddy." Max'in adı Max olmasına rağmen ona böyle seslenmek babamın hoşuna gidiyor. Kısa bir sessizlikten sonra dördümüz mavi renkli gecenin içinde ilerlemeye başladık. Evimiz tek katlı taş bir bina. Etrafı çimenlerle kaplı ve önünde artık sadece Emmaline'in bindiği bir salıncak var. Bahçenin girişinde, çıkmaz sokağı aydınlatan kâğıt lambalar dizili.

Ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı.

Cadılar Bayramı gecesi, yılın en berbat gecesidir. Aynı fikirde değilseniz bir dakikanızı ayırıp nedenlerini dinleyin lütfen:

1. Cadılar Bayramı'nda dağıtılan şekerlerin çoğu çikolatadır. Kutladığım dördüncü Cadılar Bayramı'nda altı küçük çikolata parçası yemiştim. Beni hemen veterinerine götürdüler. Orada midemde korkunç bir ağrıya dört saat geçirdim.

2. Küçük insanlar çalılıkların arkasından fırlayıp “Boo!” diye bağırır. Bu çok kafa karıştırıcı bir şey. En yakın arkadaşlarımdan biri olan kısa tüylü Alman puanterinin adı Boo.

3. Palyaçolar.

4. Benim gibi golden retriever cinsi köpekler kostüm giyemeyecek kadar saygın köpeklerdir. Gerektiğinde yağmurluk giymeye itirazım yok ama her şeyin bir sınırı var. Annem bir keresinde bana bir kedi kostümü almıştı. Yaşadığım travmayı hâlâ atlatamadım.

5. O gece çoban köpeğini serbest bırakıyorlar.

Beşinci madde hakkında biraz daha ayrıntı vermek isterim. Yavru bir köpekken bile başka köpeklerle dalaşmaktan pek hoşlanmazdım ama çoban köpeklerinin bu konuda bir ayrıcalığı var.

Beş yıl önce, yine böyle bir gece, Max'le birlikte sokağın sonundaki beyaz kiremitli eve yaklaştık. Posta kutusunun yanında büyük, dar bir minibüs vardı. Açık pencerelerinden kızarmış tavuk kokusu yayılıyordu. Mahalleye yeni komşuların taşındığını hemen anladım çünkü eski komşularımız sadece kırmızı et yerdii. Sokağı ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı. Koyu renkli bir bulut, ışığını kapatmak için aya doğru ilerliyordu. Her şey o kadar çabuk oldu ki onun geldiğini bile fark edemedim. Çoban köpeği, evin ön bahçesindeki iri bir meşe ağacının arkasından çıktı. Üzerinde rahatsız edici pembe bir tütü etek ve sırtında perilerinkine benzeyen kanatlar vardı. Gri beyaz tüyleri dimdikti.

Hissettiğim ilk şey empati oldu. Sonuçta ikimiz de kostüm konusunda aynı kaderi paylaşıyorduk, öyle değil mi? Tavşan kostümümün içinde hızlı hızlı yürümeye başladım. Niyetim selam verip acısını paylaşmak ve dostane bir tavırla poposunu koklayarak ona mahalleye hoş geldin demekti ama hiç de arkadaşça olmayan bir tepkiyle karşılaştım. On üç yıllık ömrümde böyle bir şey görmemiştim.

Çoban köpeği dişlerini gösterip bana bakarak tehditkâr bir şekilde hırladı... Gözlerinin kıpkırmızı parladığına yemin edebilirim.

Dehşete düşmüştüm.

Hayatta beni korkutan çok az şey vardır. Örneğin, üstü açık bir kamyonetin arkasında yolculuk yapmak,

elektrik süpürgesi (sesi, keskin kokusu ve bir şeylerin içine girip ortadan kaybolması) ve Max ya da Emmaline'in tehlikede olması gibi şeylerden korkarım. O gece çoban köpeği kulaklarını arkaya atarak parlayan keskin dişlerini gösterip kırmızı gözleriyle son kez bana bakınca bu listeye bir madde daha ekledim.

Önceden mahalledeki bütün köpeklerin adını bilmekten gurur duyardım. İsimlerin bir anlamı vardır; kendimizi dünyaya isimlerle tanıtırız. Örneğin, "Cosmo"yu ele alalım. Annem bir keresinde Cosmo'nun "evren" anlamına geldiğini söyleyerek gökyüzünü işaret etmişti ve Max yıldızları yakından görmenizi sağlayan şu uzun metal boruyu getirmişti. Bunu duyunca önemli olduğumu, benden daha büyük bir şeyin parçası olduğumu hissetmiştim. Adı "Çörek", "Scooby" ya da "Kurabiye" olan köpekleri çok iyi anlıyorum. Bu isimlerle kuyruklarını nasıl dik tutabilirler ki? Çoban köpeğine gelince, onu ismiyle değil, cinsiyle anmaya karar verdim. Yani korkuma bir isim vermemeyi tercih ettim.

Çoban köpeği, normalde, ahşap çitlerin arkasından dışarı çıkamıyor ama Cadılar Bayramı'nda şeker toplamaya gelen çocukları karşılayabilsin diye onu serbest bırakıyorlar.

Bu yüzden ben de onunla yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Emmaline önümüze geçti. Işıklı spor ayakkabıları kaldırımında gölgeler oluşturuyordu. Ben de tasmamın kayışını

gevşek bir şekilde tutan Max'in yanında yürüyordum. Serin ama yumuşak bir akşamdı. İnsanlar böyle zamanlara "hırka mevsimi" diyor. Tüylerimin arasından bir esinti geçti. İçinde güzel kokular vardı. Elmalı turta! Sincap! Çürümüş yapraklar! Bir an, çoban köpeğini de üzerimdeki utanç verici kostümü de unuttum ve kuyruğumu havada sallayarak kendimi kokuların güzelliğine bıraktım. Burnumu yere değdirince birden bir şey fark ettim. Bu da ne? Mısırsıkilli yumuşak bir şeker!

"Cosmo," dedi Max, tasmamın kayışını nazikçe sallayarak. "Bırak onu. Karnın ağrır sonra."

Ama şekerin kokusu, kaldırımdaki o güzel görüntüsü beni o kadar etkilemişti ki bir kez daha denedim. Onu dilimle yakalayıp ağızma atacakken Max beni diğer tarafa çekti.

Başını eğip bana bakarak adımlarını hızlandırdı. "Üzgünüm, Cosmo. Eve gidince sana bisküvi veririm, tamam mı?"

Max'in sözünü tutacağına inandığım için başımı önüme eğip taşlı yolda onu takip ettim. Geçtiğimiz yolda bir verandanın basamaklarına oturmuş iki kadın vardı. Siyah elbiseler giyinmiş, sivri şapkalar takmışlardı. Cricket adındaki Malta cinsi bir köpek cam kapının ardında boğuk bir sesle havlayıp duruyordu. Küçük cins köpeklerle pek tahammül edemiyorum. Max ve Emmaline okuldayken sık sık seyrettiğim belgesel kanalında duyduğuma göre, bütün

köpekler kurtların soyundan geliyormuş. Ama boyu anca dizlerime kadar gelen Cricket’a bakınca bu araştırmanın doğruluğundan pek emin olamıyorum.

“Ooo, çok tatlı,” dedi kadınlardan biri neşeyle ve Emmaline’in plastik bal kabağına bir lolipop bıraktı. “Kimler varmış bakalım burada? Bir süper kahraman ve bir zürafa mı?”

Zürafa! Biliyordum!

Max başını öne eğip yere baktı. Eline dokunup burnumla avucunu dürttüm. Yanında olduğumu hatırlatmak istiyordum. Max bazı insanların yanında konuşmaktan çekiniyor ve böyle zamanlarda kalbi parmaklarının ucunda atıyormuş gibi oluyor.

“*İnanmıyorum,*” dedi ikinci kadın beni fark edince. “Bir de kaplumbağa varmış! Cosmo, sen kaplumbağa olmuştun! Gel buraya, oğlum, gel.”

Sanki üzerine atlamam gerekiyormuş gibi hafifçe dizine vurdu. Herhalde eklemlerimde kireçlenme olduğundan haberi yok. Son birkaç yıldır eklemlerim ağrıyor. Hiç durmadan yalamak zorunda kaldığım şiddetli bir ağrı. Yine de komşuluk görevimi yaparak istediğini yaptım ve benimle -biraz- dalga geçiyormuş gibi gelse de ricasını yerine getirdim. Parmakları, annemin tatil günlerinde etrafına hamur sarıp fırına verdiği küçük sosisler gibi kokuyordu. Geçen yılbaşında babam tepsiyi ortada bıraktığında onlardan yedi tane yemiştım. Sosislerin boğazımdan aşağı kayıp gidişini

hâlâ hatırlıyorum. Sıcak, tuzlu ve dikdörtgen şeklindeydiler. Hayatımın en güzel dördüncü günüydü.

“Bu yıl çok fazla şeker toplayıcısı geldi mi?” diye sordu babam kadınlara. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu.

“Hem de nasıl!” dedi bir tanesi kulaklarımı okşarken. “Bir sürü hayaletimiz, birkaç korsanımız ve bir avokadomuz vardı. Ama saat daha çok erken!”

Ne demek istediğini anlamadım. Gece vakti nasıl erken olabilir ki?

Geç. Erken. Aslında zamanlarla ve sayılarla aram iyidir. Örneğin, Emmaline beş, Max on iki yaşında. Ben on üç, yani insan yılına göre seksen iki yaşındayım. Bizim mahallede benden daha yaşlı olan tek bir köpek var. Peter adında sarı bir labrador. Arka bacaklarına bağlanmış bir yürütecini yardımıyla yürüyebiliyor. Köpeklerin altını bağladıklarına, ilaçlarla ömürlerini uzatmaya çalıştıklarına dair söylentiler duydum. Bu tür şeylerle pek ilgilenmiyorum. Yine de evin en yaşlı üyesi olarak, ailem için elimden geldiği kadar uzun süre hayatta kalmam gerektiğini biliyorum.

İyi olan şu ki daha yaşayacak çok zamanım var.

Verandadan ayrıldık. Çocuklar sokakta kahkahalar atarken anneleriyle babaları ellerinde fenerlerle onları takip ediyordu. Aynı şeyi birçok kez tekrar ettik; komşuların evine gidip yiyecek istedik. Bu bana hep tuhaf gelmiştir. Ben yemek masasının altında burnumu masadakilerin

dizlerine dokundurarak yemek istediğimde sonuçlar farklı farklı olabiliyor. Bazen Max bana sandviçinden bir parça verir, bazen tabağındaki et suyunu yalamama izin verir. Başka zamanlarda babam beni azarlar. “Hayır, *dışarı*.” Beni oturma odasına gönderirler. Orada kendime acıyarak iç içe geçirilmiş halatlardan yapılmış oyuncağımı çiğnemeye koyulurum. Oysa insanlar için kurallar çok farklı.

Yavaşlamaya başladım. *Oraya* gidince soluklarım hızlanıyor. Çoban köpeğinin evinin önündeydik. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Nerede şimdi bu uğursuz köpek? Onu göremiyorum! Kokusunu bile alamıyorum!

Max sızlandığımı fark etmişti. “Sorun ne, Cosmo?”

Sorun ne mi? Üzerindeki zürafa kostümü, zürafaların o berbat enerjisini ona geçirmiş olmalı çünkü sorun apaçık ortada. Çoban köpeği bir işler çeviriyor!

Emmaline derin bir iç çekti. “Yorulдум, baba.” Üzerindeki pelerin kaldırımlara sürtüyor, kuru yapraklar kumaşın ucuna takılıyordu.

“Eve mi gitmek istiyorsun?” diye sordu babam. “Zaten sepetlerin iyice doldu.”

Çoban köpeği! Neden kimse çoban köpeğini umursamıyor?

“Emmaline ne istiyorsa onu yapalım. Ben bir yıl idare edecek kadar şeker topladım.”

Nasıl yani? Üçü de eve doğru yürümeye başladı. Hayır! Pençelerimi yere bastırarak olduğum yerde kalmaya çalıştım. Çoban köpeği bir plan yapıyorsa birinin onu durdurması lazım.

Max tasmamın kayışına asıldı. “Cosmo, hadi, lütfen?”

Hayır.

“Hadi Cosmo, gidiyoruz,” dedi babam.

Hayır.

Emmaline ellerini sırtıma koydu. “*Cosmooooo.*”

Sonra babam tasmanın kayışını aldı ve nazikçe ama kuvvetli bir şekilde çekmeye başladı. Beni çoban köpeğinin evinden zorla uzaklaştırdılar. O sonbahar gecesinde evin pencereleri ışıl ışıl parlıyordu. *Dur. Bekle!* Oradan ayrılmadan hemen önce bacağımı kaldırıp bahçesine çişimi yaptım. Bir işaret, bir uyarı bırakmak için. *Gözüm üzerinde.*

İşimi bitirince uzaklaştım. Öfkeliydim ama yaptığımdan da memnundum.

Eve döndüğümüzde Max’in söz verdiği bisküviyi aldım. Emmaline ve Max oturma odasında yere yığıldıkları şekerleri paylaşmaya başladılar. Lolipoplar, çikolatalar ve hiç kimsenin sevmediği şekerler yere yığılmıştı. “İyy,” dedi Emmaline ve içi kuru üzüm dolu kutuyu kenara itti. Kafasını sağa sola sallarken siyah bukleleri de sallanıyordu. “İyy, ıyy, ıyyııı.”

Bütün bunları koltuğun üzerinden izliyordum. Son zamanlarda koltuğa çıkmak çok zor oluyor. Bazen birçok kez deniyor, utanç verici bir şekilde yere düşüyorum. Eskiden koltukların üzerine çıkmam yasaktı ve bu çok anlamsızdı. Sonuçta köpek yatağı da aynı malzemelerden yapılıyor mu? Neden birine yatmama izin verilirken diğerine uzanmam yasaklanıyordu ki? Zaten babam en sonunda koltuk savaşından vazgeçti ve koltuğun üzerindeki yastıklar vücudumun şeklini almaya başladı. Bu olay bana sabrın önemli bir şey olduğunu öğretmişti.

Arkadan televizyonun sesi geliyordu. Ekranda, konuşan siyah bir kedinin gösterisi vardı. Televizyonda neden hep kediler konuşuyor? Konuşan köpekler nerede? *Yukarı Bak* adlı filmdeki köpek konuşuyor ama söylediklerini boynundaki bir tasma çeviriyor. Tüm zamanların en ünlü televizyon yıldızı Lassie ise sadece havlıyor. Bu ayrımcılık hakkında düşünürken arka kapının çarptığını duydum. Kapı kasıtlı olarak çarpılmıştı ve sesi çok yüksekti. Sonra sesler gelmeye başladı.

Annem mutfakta bağıırıyordu. “David, bunu *gerçekten* yaptın mı?”

“Neyi?” dedi babam.

“Beni beklemen gerekiyordu! Geç saatlere kadar çalışacağımı söylemişim sana! Çocukları kostümleriyle göremedim bile...”

“Kostümler hâlâ üzerlerinde.”